

NOČ BREZ SPANJA

Pa je prišla spet ena od njih. Poskušal sem se zamotiti z dobro knjigo, vendar se možgani niso dali prevarati. Preveč »hrčkov« je spet pognalo svoja kolesa, da bi se telo in glava lahko umirila. In tako zdaj sedim pred tipkovnico, polno misli je tukaj. Dvomim, da mi jih bo uspelo zapisati. Od raznih dogodkov me bolijo mišice in naredil sem si kozarec magnezija, da bo mogoče malo bolje.

Trudim se početi tisto, kar se mi zdi prav. Vedno znova. Trudim se početi veliko, ker se mi zdi apatija nevredna človeka. Veliko truda pomeni tudi veliko dvignjenega prahu. Praši se za dobrim konjem in tudi za oslom. Verjamem, da sladko spijo vsi tisti, ki v celem dnevu ne premaknejo ničesar. Nobene sledi ne pustijo in imajo mir. Blagor jim! Očitno je za nekatere to čisto dobro in dovolj. Preživeti to življenje brez prevelikih pretresov, brez zmag in porazov ... Tako sivo in nesmiselno, pa vendar. Ta trenutek jim zavidam bivanje v nevednosti, v pasivnosti ... Že v naslednjem se seveda ne bom več tako počutil.

Ali res delam prav? Grizejo vprašanja, grize dvom ter argumenti in protiargumenti se spopadajo na žive in mrtve. Je vse tole najboljše, kar lahko dam od sebe ali sem začel blefirati, sklepati gnile kompromise ali celo varam sebe in druge? Pojma nimam! V teh tihih urah, ko je zunaj gluha noč, ko se slišijo samo tipke in občasno zablodel taksi v našem naselju, so dvomi močni. Dobro vem, da ostajam sam, s svojim pogledom na vse skupaj, verjetno hudo popačenim, vendar drugega nimam. Kaj veliko izbire mi ne ostane. Znam točno toliko, kot znam.

Ali je možno drugače? Vedno! Je ta drugače tudi prav ali je hudičevo narobe? Verjetno bi bilo to drugače lahko enako prav ali enako narobe. Negotovost je v nas in okoli nas. Nič ni gotovega, nič oprijemljivega. Vse teče, je rekel nekdo veliko pametnejši od mene. Življenje se preliva okoli nas in svet ni v nobeni sekundi enak tistemu prej. To je osnova naše stabilnosti. Precej majava, kajne? Kje pa je oporna točka, tista trdna skala, na katero se lahko naslonimo in ji rečemo: ti si nepremična, ti stojiš kot trdno dejstvo tukaj in spočil se bom o tebi! Ni je ... Okoli nas prav gotovo ne. Ljudje nas razočarajo, mi sami sebe presenetimo in razočaramo, situacije se spreminjajo tako hitro, da jih težko dojemamo. In v tej želatini bivanja skušamo ... preživeti.

Preizpraševanje sebe. Samorefleksija. Šport za mentalne mazohiste, za tiste, ki bodo z veliko lopato kopali po sebi tudi za ceno nočnega miru in spokoja. Kamorkoli se obrnem, je več vprašanj in dilem kot končnih odgovorov. Vem, da ničesar ne vem. Tukaj bi lahko nastavil piko, če bi mi to dalo dovolj miru. Pa žal ne gre tako enostavno.

Udarci v življenju so dobra izkušnja, kar sem spoznal vedno šele s časovne oddaljenosti, ko je čustveni naboj popustil in je res ostala zgolj izkušnja na polici. Modrosti, da bi to čutil takrat, ko udarci padajo, pa nimam. Dvomim, da me čaka tam nekje na koncu poti. Pred smrtjo. V pozni starosti. Res dvomim, da bo takšno moje življenje od tukaj naprej. Prej sem prepričan, da mi moji hrčki ne bodo dali miru vse do zadnjega dne. Tako pač je. Določena dejstva je pa le potrebno sprejeti in mogoče je to tista trdnost, na katero se lahko naslonim. Trdno verjamem, da bo takšnih noči še veliko.

Zadnjič je moj znanec, rekel bi precej bolj moder od mene, v pogovoru navrgel pesimistično oceno, da zgolj en odstotek ljudi kaj razmišlja, ostalih 99% pa životari. Prevzetna misel, ker si vsak želi biti v tej eliti razmišljujočih in za nobeno ceno ne bi priznal, da svoje dragoceno človeško življenje meče stran. Tolažba za vse nas, da smo mogoče vsaj v stiku s seboj, če okoli nas vse razpada. Da, pogosto verjamem, da sem tam, čeprav je ta misel res precej zgrešena, ker pojma nimam o tem, kaj se v resnici dogaja v glavah drugih. To so zgolj ocene pristranskih zunanjih opazovalcev, kamor moram prišteti tudi mojega modrega znanca.

Vendar nekaj pa vem za trdno. Pogosto se počutim neznansko osamljenega. Cenim ljubezen v svojem življenju, zelo. Brez nje bi bil na poti propada, tukaj ni dvoma. Vendar v takšnih zelo intimnih trenutkih, ko z lopato kopljem po miselnih nanosih, sem pa sam. Nihče ne razume mojih motivov, mojih besed, mojih dejanj ... Da, neznansko se smilim sam sebi, zadnji nerazumljeni človeček tega planeta. Besede so včasih plehke. Skušam nekaj razložiti, pa ne gre. Imam občutek, da sem vam o tem že pisal, pa nič ne de. Bom pa še enkrat. Naš jezik, lep in bogat, je včasih premalo. In potem raje utihnem in si mislim svoje. Zelo redko sicer, pa vendar. Zdaj se počutim tako. Da bi utihnil za vedno, v roke vzel dobro knjigo in glasbeni mlinček dal nekaj dobre klavirske klasike. In tako bi počasi počakal na konec sebe. Tako se počutim zdaj, pa na srečo ne prepogosto, ker bi bilo neznosno.

V prihodnjih dneh moram ponovno pogledati Jokerja. Pa tudi Taksista, res je. Dve mojstrovini, ki ju loči časovna razdalja nastanka, vendar družijo mnogo skupnega. Kaj lahko travma in kruta družba naredi iz duševno nestabilnega osamljenca? Pošast ali svetnika? Maščevalca ali odrešenika? Ali samo še eno številko na zdravstvenem kartonu, z diagnozo in slabo prognozo? Vse to.

Težko mi je opazovati, v kaj se levi ta svet. V kaj se spreminjajo dobri ljudje okoli mene. Odtujenost in grobost. To sta besedi za čas, ki ga živimo. Kdo je močnejši in bolj krut. Kdo bo imel najmanj stika s soljudmi in rinil zgolj sebe v ospredje. Ne vem, kako je vam, meni je včasih težko živeti na tem ponorelem svetu. Svetu zlaganega uspeha, plastičnih nasmehov in primitivnih vicev za množice. Res težko. In daleč sem od takšne mirne sprijaznjenosti z vsem tem, da bi se mi žvižgalo. Zato nekaj delujem, delam napake, se spotikam, kritiziram in prepiram. Mene bo postalo strah za mene samega,

ko tega ne bom počel več. Takrat bom vedel, da sem se sprijaznil. In verjetno bolje spal.

Sem vam v začetku napisal, da bodo besede verjetno odveč ali čudne ali nekako tako. Preveč misli, preveč težkih občutkov razočaranja in žalosti, da bi to šlo skozi neke gladke stavke. Tako je pač nastalo in ne mislim popravljati ali brisati. Je že dobro tako. Mogoče bo zdaj malo popustila teža na prsih, mogoče bom lahko ujel kakšno uro ali dve spanca. In jutri je nov dan. Ali danes. Vedno.